

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ 26

“ΙΡΕΝΙΚΟΝ,,

Ἡ πολύμητις τοῦ Βατικανοῦ σοφία, εὐρεθεῖσα πρὸ τοῦ κενοῦ τῆς προσηλυτιστικῆς δραστηριότητος ὀλοκλήρων αἰώνων, καὶ κύψασα ἐπ' αὐτοῦ ἐν μελαγχολίᾳ τὴν κεφαλὴν, ἔγνω νὰ μεταβάλλῃ τακτικὴν προσηλυτισμοῦ. Εἶνε γνωστὰ τὰ μέχρι τῆς σήμερον χρησιμοποιοηθέντα ὑπὸ τοῦ λατινισμοῦ μέσα πρὸς ἐκλατινισμόν τῶν λαῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Ὁ λατινικὸς κληρικός, νομίζων, ὅτι θὰ κατώρθου τὴν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Βατικανοῦ «ἐπιαναφορὰν» τῶν «ἀποσχισθέντων» ἀπὸ τῆς παπικῆς μάνδρας προβάτων διὰ τοῦ κατεξυτελισμοῦ τῆς θρησκείας καὶ τῆς λατρείας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐξάρσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ λατρευτικῶν μαγγανειῶν τοῦ λατινισμοῦ, δὲν ἐφείδετο καὶ μεθόδων καὶ λέξεων νὰ προπηλακίξῃ, νὰ κατειρωνεύηται καὶ νὰ καθυβρίζῃ τὸ δόγμα καὶ τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν θρησκείαν των. Δὲν ἤρκειτο ὅμως εἰς τοῦτο ἡ λατινικὴ μεθοδολογία. Διαπιστῶν ὁ λατινισμὸς ὅπως ἀδιάρρηκτος εἶνε παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις λαοῖς, μάλιστα δὲ τῷ Ἑλληνικῷ, ὁ δεσμὸς τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, πρῶσεπάθει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἀνασπᾷ ἀπὸ τῆς ρίζης καὶ τὸ αἶσθημα τῆς φιλογενείας καὶ φιλοπατρίας, ἵνα εὐκολώτερον ἐπιτύχῃ τὴν θρησκευτικὴν ἀποσχίρτησιν καὶ ἐξόμωσιν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς θρησκευτικῆς ταύτης πολιτικῆς, στοιχειωδῶς ἀψυχολογήτου, ὑπῆρξαν οἰκτρά. Αἰῶνες παρήλθον· δυνάμεις κατηναλώθησαν ἄπειροί· ζῆλος κατεβλήθη ἀνυπολόγιστος· καὶ ὕλικά μέσα καταδαπανήθησαν ἀνάλογα πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐγχειρήματος. Καὶ ὅμως τὸ κέρδος ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς μηδαμινόν. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ζημία προῆλθε κολοσσιαία: οἱ ὕβρισται τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς

ἐμισήθησαν ὅσον οὐδέποτε· τὰ δὲ μεμονωμένα τοῦ προσηλυτισμοῦ κρούσματα ἐχρησίμευσαν εἰς κάθαρσιν τοῦ ὀρθοδόξου σίτου ἀπὸ τῆς ἥρας: οἱ ἀνερμάτιστοι, οἱ ἀναίσθητοι καὶ οἱ φαῦλοι θρησκευτικῶς τε καὶ ἐθνικῶς ἀπεσκυβαλίσθησαν ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἁλωνος, καὶ περισυελέγησαν ὑπὸ τῶν πειναλέων προπαγανδιστῶν.

Καὶ πολὺ ἀργὰ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀνεγνωρίσθη καὶ ὠμολογήθη λίαν ἐπιζημία διὰ τὴν λατινισμόν ἡ μέθοδος αὕτη. Ἀλλ' ἀκόμη οὐχὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κέντρου, οὐδ' ἐπισήμως, ὡς ἦτο ἐπόμενον· ἀλλ' ὑπὸ τινῶν εὐαρίθμων ζηλωτῶν τοῦ προσηλυτισμοῦ. Μόλις συνεπληρώθησαν δύο δεκαετηρίδες ἀφ' οὗ χρόνου ἤρξαντο οὗτοι δι' εἰδικῶν φυλλαδίων συνιστῶντες ἀλλαγὴν τῆς μέχρι τοῦδε ἀσκουμένης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ Ἀνατολῇ ὑπὸ τοῦ λατινισμοῦ προσηλυτιστικῆς μεθόδου καὶ ὑποδεικνύοντες νέαν μέθοδον, θετικωτέραν τῆς πρώτης.

Πρῶτον—συνίστων οἱ μάτην κοπιᾶσαντες προσηλυτιστικοὶ οὗτοι παράγοντες—πρέπει νὰ παύσῃ ἡ περιφρονητικὴ καὶ προσβλητικὴ πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἀνατολικούς συμπεριφορὰ· πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα αὐτοὺς μετὰ φιλοφροσύνης καὶ σεβασμοῦ, διὰ νὰ μὴ πληγῶνεται ἡ θρησκευτικὴ αὐτῶν φιλοτιμία· πρὸς τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀπαξιῶμεν νὰ συνάπτωμεν μετ' αὐτῶν σχέσεις φιλικὰς καὶ ν' ἀνταλλάσσωμεν ἐπισκέψεις. Δεύτερον, πρέπει νὰ παύσῃ πᾶσα προσπάθεια προσηλυτισμοῦ αὐτῶν κατὰ ἄτομα καὶ μονάδας· πᾶσα προσηλυτιστικὴ ἐνέργεια δέον ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὸ κέρδος ομάδων. Ἐπειτα πρέπει νὰ παύσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ «προσηλυτισμοῦ»· δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ὅτι «προσηλυτίζομεν», διότι ὁ ὄρος οὗτος κακῶς ἔχει εἰς τῶν ὀρθοδόξων τὰς ἀκοάς, ἀλλ' ὅτι τοὺς καλοῦμεν εἰς «ἔνωσιν» πρὸς τὴν Κατολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Ἴνα ὅμως ἐπιτυγχάνηται εὐκολώτερον ἡ «ἔνωσις», δέον νὰ ἀναπτύσσῃται εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς λαοὺς ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται θυσία τῆς τελετουργικῆς αὐτῶν πράξεως οὕτως, ὥστε νὰ ἐπέρχηται

ἀφομοίωσις πρὸς τὸ λατινικὸν τελετουργικὸν καὶ συγχώνευσις, ἤτοι ἀφανισμὸς τῆς λατρευτικο-ἔθνικῆς αὐτῶν παραδόσεως καὶ συνειδήσεως, ἀλλὰ ἀπλῶς προσχώρησις πρὸς τὸ δόγμα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς παραδοχῆς κυριώτατα τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα καὶ τοῦ ἀλαθῆτου αὐτοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνεταί ὑπὸ κλήρου λατινικοῦ· οἱ λατίνοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ χαρακτηρίζονται—καὶ μισοῦνται—ὡς «φράγκοι» διὰ τὸ ἔργον τοῦτο κατάλληλοι εἶνε κληρικοὶ ἀνατολικοί, προερχόμενοι δηλαδὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου, εἴτε ἐκ τῶν εἰς τὸν λατινισμὸν ἐξομοτουμένων ὀρθοδόξων κληρικῶν, εἴτε ἐκ τῶν εἰς λατινικὰ ἐκπαιδευτήρια ὑπὸ πνεῦμα κατολικὸν ἐκπαιδευμένων καὶ εἰς τὸν λατινισμὸν μεθισταμένων ὀρθοδοξοπαίδων, ἱερουμένων. Ἐντεῦθεν παρήχθη ἡ περιώνυμος «Ὀνία».

Φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ ἡ μέθοδος αὕτη, εἰς ἐφαρμογὴν διὰ μεγίστων θυσιῶν τεθεῖσα, δὲν ἀνταπεκρίθη πρὸς τὰς προσδοκίας, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀποφασισθείσης πάλιν τροποποιήσεως τῆς προσηλυτιστικῆς λατινικῆς πλεκτάνης. Ἡ Α. Α., δηλαδὴ, ὁ Πάπας Πῖος δ' ΙΑ', κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἀπέλυσε «ἀποστολικὸν γράμμα», διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξέφρασε ἐπισήμως πλέον τὴν θέλησίν του ὅπως, πρωτοστατούντων τῶν βενεδικτίνων μοναχῶν, μορφωθῆ εἰδικὸν Τάγμα μοναχικόν, ἀφιερωμένων ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων κατὰ Ἀνατολᾶς Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Πράγματι δὲ καὶ συνεστήθη τὸ τάγμα τοῦτο ὡς τάγμα τῆς «Ἐνώσεως» ἀποτελούμενον ἐκ «Μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως». Τοῦ νέου τούτου τάγματος σκοπὸς ἔσται ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀφοσίωσις εἰς τὴν βαθμιαίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀδελφικὴν δρᾶσιν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἔνοιαν, ἤτοι τῆς «ἐπιστροφῆς» τῆς κεχωρισμένης ἀπὸ τῆς Ρώμης χριστιανωσύνης εἰς τὴν «οἰκουμενικὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Τὸ πνεῦμα, τὸ διέπον τὸ ἐν λόγῳ τάγμα, εἶνε, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἱδρυτηρίου παπικοῦ γράμματος, πνεῦμα αὐστηρῶς μοναχικὸν καὶ πνεῦμα ἀγάπης, ἡ δὲ δρᾶσις του θὰ διακλαδουταί διὰ προπαγάνδας συστηματικῆς καὶ ἐντεταμένης ἐν τε τῇ Δύσει καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀμεσώτερον δὲ διὰ παροχῆς κατολικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ δι' ἱδρύσεως μοναστηρίων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ.

Ἡ δρᾶσις αὕτη τοῦ νέου τάγματος θὰ κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀκολουθῶν ἀρχῶν :

Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀπόπειρα «ἐκλατινισμοῦ». Διὰ πᾶσαν Ἐκκλησίαν ὡς μόνος ὄρος τῆς «ἐνώσεως» τίθεται ἡ δογματικὴ κοινωνία μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Πᾶσα Ἐκκλησία θὰ τηρήσῃ, κατὰ πάντα τὰ ἄλλα, τὸν τύπον τῆς: οὐδεὶς ἀνατολικὸς θὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ, οὐδεὶς λατῖνος θὰ εἰσβάλλῃ εἰς αὐτήν δι' ἕκαστον πιστὸν ἢ Ἐκκλησία του θὰ παραμένῃ ὡς καὶ πρότερον: ἡ πατρίς του, μετὰ τὴν παραδοσὶν τῆς, τὸ τελετουργικὸν τῆς, τὴν γλῶσσάν τῆς, τὰ ἕθη καὶ ἔθιμά τῆς.—Πρὸς πᾶσαν Ἐκκλησίαν δέον νὰ τηρηταί καὶ ἐπιδεικνύηται ὁ αὐτὸς σεβασμὸς, οἷος καὶ πρὸς τὰς λατινικάς. Κατὰ τὴν παπικὴν ρῆσιν: «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε οὔτε λατινικὴ, οὔτε ἑλληνικὴ, οὔτε σλαβική· εἶνε κατολική· εἴτε λατίνοι εἶνε, εἴτε βυζαντινοί, εἴτε σλαῦοι καὶ οἰασδήποτε ἄλλης ἐθνικότητος, πάντες κατέχουσι τὴν αὐτὴν θέσιν ἐνώπιον τῆς Ἀποστολικῆς Ἐδρας.—Ὅριστικὴ ἀποχὴ ἀπὸ ἐπιδράσεως ἐπὶ μεμονωμένων ἀτόμων. Αἱ περιπτώσεις τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐνώσεως τῶν ψυχῶν κατὰ μονάδας δὲν θὰ ἦνε ἔργον τοῦ Τάγματος τῆς Ἐνώσεως. Διὰ τὴν ἀνατολίτην ἢ θρησκευτικὴν ὑπόθεσις δὲν εἶνε ὑπόθεσις ἀτομικὴ· ἐπιδικητέα λοιπὸν ἡ ἐνωσις καθ' ὁμάδας, «en corps», ἀλιευτέον δηλαδὴ διὰ δικτύων ριπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων.—Τὸ δὲ πνεῦμα τῆς δράσεως ἔστω ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς κεχωρισμένους ἀδελφούς καὶ συνδυασμὸς πασῶν τῶν ἐνοποιῶν προσπαθειῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ.

Τοῦ τάγματος τούτου τῆς Ἐνώσεως ὄργανον ἤρξατο ἐκδιδόμενον τὸ «Irenikon», ὡς φορεὺς τοῦ «εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης» εἰς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, τῆς διὰ τῶν εἰρηνευτικῶν μεθόδων ἐνώσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦ ὄργανου τούτου θὰ καταβάλληται προσπάθεια ὅπως προκαλῆται ἐν τῇ Δύσει ρεῦμα ἰδεῶν ἐνωτικῶν, δημιουργῆται ἀτμόσφαιρα συμπαθείας καὶ ἀμοιβαίας συνεννοήσεως, καὶ προκαλῆται ἰσχυρὰ κινήσις ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς παπικῆς ἐκκλήσεως, εἰ καὶ πάντες ἔχουσι καθήκον νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου τῆς ἐνώσεως, ἤτοι οἱ τε κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, ἀλλ' εἰδικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐκλήθησαν οἱ μοναχοὶ τῆς Δύσεως, διότι ὁ μοναστικὸς βίος, κοινὸς εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας καὶ πολὺ προγενέστερος πάντων τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπιγενομένων χωρισμῶν, εἶνε ὡσεὶ τὸ σημεῖον τῆς ἡσσογος ἀντιστάσεως διὰ μίαν ἀμοιβαίαν «διείσδυσιν τῶν

ἐκκλησιῶν». Οἱ μοναχοὶ δὲ τοῦ τάγματος τούτου, εἰδικῶς καθοσιούμενοι εἰς τὸ τῆς ἐνώσεως εἰρηνευτικὸν ἔργον, θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐγκύψωσι εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ καθ' ἑλίου θρησκευτικοῦ βίου τῶν ἀνατολικῶν, καί, εἰδικοί καθιστάμενοι εἰς τὴν πλήρη αὐτῶν κατανοήσιν, θὰ ἀποδώσιν οἱ κυριώτατοι παράγοντες καὶ τὰ κυριώτατα ὄργανα, δι' ὧν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ κλήσις πάντων ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὅπως γείνωσι μία ποιμνὴ ἕνα κεκτημένη ποιμένα.

Τὰς ἐπὶ τῆς νέας ταύτης ἀποπειρας τοῦ Βατικανοῦ σκέψεις ἡμῶν θὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

2. Ἐ αὐτοσχεδιασμός ἐν τῷ κηρύγματι. — Ἡ προχειρολογία εἶναι τελείως καταδεδικασμένη ὡς μέθοδος. Πρέπει ὅμως νὰ δυνάμεθα νὰ αὐτοσχεδιάσωμεν ἐν ἀνάγκῃ. Ἀπρόοπτοι περιστάσεις καλοῦσιν ἡμᾶς, ἔστιν ὅτε, νὰ ὀμιλήσωμεν ἀνευ προπαρασκευῆς. Ἐπειτα δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἄμβωνος εὐρισκόμενοι εἴμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην πολλάκις νὰ ἐπιφέρωμεν ἀναγκαίως μεταβολὰς εἰς λόγον γεγραμμένον. Τὸ πνεῦμα ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερον καὶ νὰ εἴμεθα κύριοι ἡμῶν αὐτῶν, τοῦ θέματος καὶ τοῦ Ἄμβωνος.

3. Ἀντικείμενον τοῦ κηρύγματος. — Τὸ ἀντικείμενον παντὸς λόγου πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστὸς «ὃς ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις». Πρέπει ἐν παντὶ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἀναχωρῶμεν καὶ εἰς αὐτὸν νὰ φθάνωμεν. «Οὐ γὰρ ἔκρινά τι, λέγει ὁ μακάριος Παῦλος, εἰδέναι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον». Σωτηρία ὑπάρχει μόνον ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐπομένως πᾶν ὅ,τι διδάσκομεν εἰς τοῦτο δέον νὰ ὀδηγῇ τοῦτο δέον νὰ ἀνευρίσκηται δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ ἐν παντὶ κηρύγματι. — Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγῃ, ὅτι ἐγνώριζε τὸν Ἐσταυρωμένον, δὲν ἐνόει βεβαίως ὅτι ἠγνόει πᾶν ἄλλο πράγμα ἐκτὸς τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἄπ' ἐναντίας μάλιστα ἐγνώριζε πολλὰ· συνεπῶς δὲ ὁ ἀληθὴς ποιμὴν πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι πολλῶν πραγμάτων ἐνημέρος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἱεροκλήρῳ, ὅστις, κατὰ γράμμα, δὲν γνωρίζει εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ αὐτὸν μόνον θέτει εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ ἀποτελέσματα ἐξαιρετα. Τόσον εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν δύναται ἐν τῇ δίνῃ τῆς ζωῆς

νὰ ἀποτελῇ στερεότυπον κανόνα. Τὸ ἀποτελοῦν κανόνα εἶναι μᾶλλον: τὸ *δεικνύειν, τὸ προκαλεῖν τὴν συναίσθησιν τῆς σχέσεως τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως καὶ πρὸς τὰς ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.* Ἀντὶ νὰ εἶναι κανὼν τὸ ἀγνοεῖν τὰ πάντα, πρέπει μᾶλλον νὰ εἶναι κανὼν τὸ γνωρίζειν τὰ πάντα ἢ, τοῦλάχιστον, ἐννοεῖν τὰ πάντα. Δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅμως ὅτι πρέπει νὰ λέγωμεν καὶ τὸ πᾶν δὲν ἐπεται ὅτι πρέπει ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἄμβωνος νὰ ἐπιδεικνύωμεν εἰς ἐγκυκλοπαιδείαν παντοίων γνώσεων. Συντελεῖ ὅμως ἡ ποικίλη γνῶσις, ὥστε νὰ μὴ εἴπωμέν τι τὸ ὁποῖον θὰ συναντήσῃ διάφρευσις, ἢ δὲν εὐρίσκει βεβαίωσιν εἰς τὰ πράγματα. Ὑπάρχουσι δὲ μυρία ὄσα πράγματα περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε μὲν ὀμιλεῖ τις ἀπ' Ἄμβωνος, τὰ ὁποῖα ὅμως ὀφείλει ὁ ἱεροκλήρῳ νὰ γνωρίζῃ, ὁ δὲ ἠσκημένος ἀκροατὴς γνωρίζει καλῶς νὰ εὐρίσκη καὶ νὰ ἐννοῇ ἐν λόγῳ, περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πραγματευομένῳ καὶ περὶ τῆς θρησκείας, τὸ ἀποτύπωμα ἢ τὴν ἀντανάκλασιν ποικίλων γνώσεων καὶ ὑπομνήσεων, ἃς ὁ ἱεροκλήρῳ δὲν ἐξωτερικεύει μὲν, δεσμευόμενος ὑπὸ ρητορικῶν ἐπιφυλάξεων, ἀλλὰ ποιεῖ αἰσθητάς, διότι στρέφονται παρ' αὐτῷ *in succum et sanguinem.* Ἄλλως τε δὲν θὰ ἠδύνατό τις προκαταβολικῶς καὶ ἀπὸ συστήματος καὶ διὰ πᾶσαν περίστασιν νὰ εἶπῃ ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ὁ χριστιανὸς ρήτωρ δύναται ἢ δὲν ὀφείλει νὰ ὀμιλήσῃ. Ἡ ζωὴ κυλᾷ· ὁ δὲ ἱεροκλήρῳ ἀναγκαίως ὀμιλεῖ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς φυσικὰ θὰ εἰσέλθῃ εἰς λεπτομερείας. Τίς δύναται νὰ εἶπῃ κλασσικῶς καὶ ἀποκεκρυσταλλωμένως ποῦ εἶναι τὸ ὄριον; ὅ,τι θὰ ἦτο περιττὸν εἰς χρόνους τινάς, παρ' ἄλλοις εἶναι ἀναγκαῖον.

4. Δόγμα καὶ ἠθικὴ ἐν τῷ κηρύγματι. — Δὲν δύναται νὰ γίνῃ αὐστηρὰ διάκρισις δόγματος καὶ ἠθικῆς ἐν τῷ κηρύγματι. Δόγμα καὶ ἠθικὴ, συγχωνευόμενα, ταυτίζοντα ἐν τῇ χριστιανικῇ καρδίᾳ ὀφείλουσι λοιπὸν νὰ συνυπάρχωσιν ἐν τῷ χριστιανικῷ κηρύγματι Κανὼν: τὸ δόγμα νὰ ἀφθονῇ ἐν τῷ ἠθικῷ κηρύγματι ἢ ἠθικὴ νὰ ἀφθονῇ ἐν τῷ δογματικῷ κηρύγματι. Τὸ ἀπαραίτητον εἶναι: νὰ δώσωμεν συστηματικῶς εἰς τοὺς ἐνορίτας ἡμῶν μὲροφωσιν ἠθικὴν καὶ δογματικὴν κατὰ τὸ δυνατόν τελείαν.

Ἄρχιμ. EMMANOYHΛ KAPΠAΘIOΣ

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Α'.

Πάντες σχεδόν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ταύτης ὑπάγομεν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς δεισιδαιμονίας. Ταυτίζομεν δὴλον ὅτι τὴν λέξιν ταύτην μὲ τὴν ὁμώνυμον πρόληψιν, καθ' ἣν εἰς ὀφθαλμὸν βάσκανον καὶ δυσσιώνιστον ἀποδίδομεν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος παντοίας δύναται νὰ προξενήσῃ βλάβας καὶ καταστροφάς, καὶ δι' ἀπλῆς καὶ μόνης παρατηρήσεως νὰ ἐπιφέρῃ πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ δυστυχίαν εἰς ὅ,τι ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου. Τὸ πρᾶγμα ὁμοίως δὲν ἔχει οὕτω καὶ παρὰ Χρυσοστόμου. Ἀπανταχοῦ σχεδὸν ὁ θεῖος Πατὴρ ὑπὸ τὸν ὄρον βασκανία ἔννοεῖ τὴν ἀρχικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ κατόπιν ὁμώνυμος πρόληψις, τ. ἔ. τὸν φθόνον. Οὕτω π. χ. ἐν τῇ 5ῃ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον μεταχειρίζεται ἀδιακρίτως τὰς δύο λέξεις: «ἀλλ' αἰεὶ φθόνῳ τηκόμενοι διαμένομεν, λέγει, καὶ ἐξακολουθεῖ: οὐδὲν γὰρ βασκανίας ἐστὶ χεῖρον». Ἐν τῇ 7ῃ ὁμιλίᾳ του εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν ὡσαύτως ταυτίζει τὰς δύο λέξεις, λέγων, ὅτι εὐκολον μὲν τὸ κλαίειν μετὰ τῶν κλαιόντων, δύσκολον ὁμοίως καὶ φιλοσόφου ἄξιον τὸ χαίρειν μετὰ τῶν χαιρόντων καὶ συνεπάγεται ὅτι «πολλοὶ δακρύνουσι ἐτέρων χαιρόντων· ὅπερ ἐστὶ βασκανία καὶ φθόνος». Ἐπίσης ἐν τῇ 61ῃ ὁμιλίᾳ του εἰς τὴν Γένεσιν λέγει: «ἵκανά γὰρ τὰ σήμερον ἀναγνωσθέντα διδάξαι πάντας ἡμᾶς, ὅση τῆς βασκανίας ἐστὶν ἡ λύμη, καὶ ἐξακολουθεῖ, καὶ ὅπως τὸ ὀλέθριον τοῦτο πάθος τὸ τοῦ φθόνου . . .». Καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ λοιπὰ χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν λέξιν βασκανία ἀναφέρει, οὐδὲν ἄλλο ἔννοεῖ, νομίζω, ἢ τὸ ἰοβόλον τοῦ φθόνου θηρίον. Τί δὲ εἶναι αὐτό, ὅπερ ὁ Χρυσόστομος νῦν μὲν βασκανίαν, νῦν δὲ φθόνον καλεῖ; «Θηρίον ἐστὶν ἰοβόλου ὁ φθόνος, ἔλεγεν ὁ ἴδιος, θηρίον ἀκάθαρτον καὶ κακία προαιρέσεως, συγγώμην οὐκ ἔχουσα, πονηρία ἀπολογίας ἀπεστρεφμένη, πάντων αἰτία καὶ μήτηρ τῶν κακῶν», οὕτως ὥριζε τὴν βασκανίαν ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ἥτις καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον, οὐδὲ κἂν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ὡς κακόν, διότι, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας αἰσχρὰς πράξεις δι' ἀπάτης καὶ ψεύδους κατώρθωσεν ὁ μυσσας δαίμων νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ἀνεκτὴν εἰς τῶν πολλῶν τὰ ὄμματα. Κατὰ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἰδέας ἀνθιστάμενος ὁ Χρυσόστομος τὰ μελανώτερα τῶν χρωμάτων προσδίδει εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἢ τὴν «μανίαν καὶ γνώμην σαφῶς σατανικὴν», ὅπως σαφῆ καταστήσῃ τὴν ἄξιαν αὐτῆς. «Τοιοῦτον ἢ βασκανία, ἔλεγεν, ἥς οὐκ ἂν γέ-

νοιτο κακία χείρων». Καὶ καθάπερ οἱ ζωγράφοι οὐδενὸς φείδονται μέσου, ἵνα τὸ ὑπ' αὐτῶν εἰκονιζόμενον φυσικὸν καταστήσωσιν, οὕτω καὶ ὁ θεῖος ἐκεῖνος ζωγράφος καὶ τῶν ψυχῶν Ἰατρός, οὐδὲν παρέλειπεν, ὅπερ θὰ συνεισέφευρεν εἰς τὸ φοβερὸν τῆς εἰκόνης ἐκείνης πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν «δεινὸν ἢ βασκανία, προσθέτει ἀλλαχοῦ, καὶ ὑποκρίσεως γέμον», διότι «τοὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς πηροῖ, ὡς ἔλεγε, κατὰ τῆς τοῦ ἀλόγτου σωτηρίας».

Τὸ πάθος λοιπὸν τοῦτο τῆς βασκανίας καταβιβάζει ὁ θεῖος Χρυσόστομος εἰς τὸ τελευταῖον βᾶθρον τῶν σατανικῶν πράξεων. Ἄλλ' ἔτι αἰσθητότερον ἐκφράζεται καὶ περὶ τῶν θεραπευτικῶν τῆς ὀλεθρίας ταύτης νόσου, τοὺς ὁποίους ἡ φοβερὰ φαρμακευτικὰ ποιεῖ νὰ χαίρωσιν, ἐφ' οἷς οἱ ἄλλοι λυποῦνται, τὰς ἀλλοτρίαις συμφορὰς νὰ νομίζωσιν ἰδίας εὐθυμίας καὶ ἴδια κακὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων. Οὐδὲ πρὸς τὰ ζῶα τολμᾷ νὰ ἐξισώσῃ αὐτὰ, διότι ἀμφιβάλλει, ἐὰν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ταπεινότερα τούτων πράττουσιν ἴσα τοῖς φθονοῦσιν. Οὐδὲν ἐκ τούτων εὐρίσκει ἴσον πρὸς τὸν διὰ βασκανίου ὀφθαλμοῦ βλέποντα τὰ πάντα, δι' ὃ μετ' ἀπορίας ἐρωτῆ «τίνι ἐχίδνῃ, νὰ ἐξομοίωσῃ δηλ. τὸν βασκανον, ποῖα ἀσπίδι; ποῖω σκόλικι; τίνι κανθάρω;» Πρὸς οὐδὲν· διότι, ὡς ἔλεγεν, «οὔτε ἐναγέσ ερον, οὔτε πονηρότερόν τι τῆς τοιαύτης ψυχῆς». Ἐὰν πρὸς χοῖρον παραβάλλῃ τὸν βασκανον, ἢ παραβολὴ δὲν θὰ εἶναι ἐπιτυχής· ἐὰν πάλιν πρὸς κάθαρρον ἐξομοίωσῃ τοὺς φθονοῦντας, διότι, ὡς ἐκεῖνοι «τρέφονται τῇ κόπρῳ, οὕτω καὶ οὗτοι ταῖς ἐτέρων δυσημερίαις», ὡσαύτως ἀνεπιτυχής θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐξομοίωσις. Ἄλλὰ καὶ τῶν θηρίων οὗτοι χειρότεροι—λέγει—διότι ἐκεῖνα μὲν οὐδὲν βλάπτουσι, ὡς τὰ πολλά, τοὺς μὴ ἀδικούντας αὐτά, «οὗτοι δὲ καὶ εὐεργετηθέντες πολ- λάκις τὰ τῶν ἀδικούντων τοῖς εὐεργέταις διέθηκαν». Ἄλλ' ἐπεικείη χρώμενος μόνον πρὸς δαίμονας ἐξομοιοῖ τὸν βασκανον ὁ θεῖος Πατὴρ, διότι ὡς ἔλεγε, «χαίρει, ἐφ' οἷς ὁ διάβολος χαίρει . . . τοῖς τοῦ πλησίον κακοῖς» δηλ. ὅτι. Ἴσως δὲ οὐδὲ ἢ πρὸς τοὺς δαίμονας ἐξομοίωσις εἶναι ἐπιτυχής, διότι ἐκεῖνοι μὲν «τοῖς ὁμογενέσιν οὐκ ἐπιβουλεύουσι . . . Οὗτοι δὲ οὔτε τὴν κοινωνίαν τῆς φύσεως ἠδέσθησαν, οὔτε ἑαυτῶν ἐφείσαντο». Καὶ τῶν δαιμόνων ἄρα φοβερώτεροι οὗτοι καὶ ὑπουλότεροι, διότι ἐκεῖνους μὲν γνωρίζομεν ὡς ἐχθροὺς καὶ δυνάμεθα, ἕνεκα τούτου, κάλλιον νὰ προφυλαττώμεθα, ἀφ' οὗ πρότερον ἑαυτοὺς ἐμβάλωσιν εἰς τὴν κάμνον. Τὸ τοιοῦτον ἀθλιωτέρους μὲν ἐκεῖνους δεικνύει, ἡμᾶς δὲ ἐν κινδύνῳ ἐμβάλλει, διότι ἐκεῖθεν ὅθεν ἠλπίζομεν παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν, δεχόμεθα φίλημα δόλιον καὶ δῆγμα φαρ-

μακερόν. 'Αλλ' ὥσει μὴ ἤρουν δλα ταῦτα, ἐξακολουθεῖ νὰ προσδίδῃ ὁ Χρυσόστομος εἰς τὸν βάσκανον ὀφθαλμὸν πᾶν ὅ,τι ἄθλιον καὶ ἔλεινον ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν συμπράττων οὕτω τῇ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ. «Οἱ τῶν φθονούντων ὀφθαλμοί, ἔλεγε, πρὸς ἓν μόνον ὀρῶντες, τὴν λύμην τοῦ φθονουμένου ὑγιὲς οὐδὲν βλέπουσιν». Ὡς δὲ οἱ ἐν τῷ σκότει εὐρισκόμενοι ἀδυνατοῦσι νὰ διακρίνωσι τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν, οὕτω καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς βασκανίας τετυφλωμένος δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον τοῦ πολεμίου, ἀλλὰ, ὡς ἔλεγεν ὁ Χρυσόστομος, «καὶ τὸν σφόδρα φειομένον ὡς ἐχθρὸν ὀρεῖ», ἢ μᾶλλον οὐδένα φίλον, ἀλλὰ «πάντας ἐχθροὺς ἠγείται τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας». Οὐδὲν ὠφελοῦσιν οὐδὲ αἱ οἰαιδήποτε ἀρεταὶ αὐτοῦ. Κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν παρθενίαν, κἂν νηστείαν, κἂν χαμευνίαν ἐπιδείξῃται καὶ πρὸς τοὺς ἀγγέλους διὰ ταύτης τῆς ἀρετῆς φθάσῃ, πάντων ἔσται ἐναγέστερος τοῦτο ἔχων τὸ ἐλάττωμα καὶ μοιχοῦ καὶ πόρνου καὶ ληστοῦ καὶ τυμβωρύχου παρανομώτερος». Καὶ πράγματι, διότι ὅ,τε μοιχὸς καὶ ὁ πόρνος μετὰ ληστοῦ ἔχουσι ψυχρὰς μὲν καὶ ἀδικαιολογήτους, πάντως ὅμως προφάσεις, κατὰ τὸν Χρυσόστομον, διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν εἰργασμένα· ὁ βάσκανος δὲ τί θὰ αἰτιαθῇ διὰ τὰς στυγεράς του πράξεις; 'Εκτὸς δ' αὐτοῦ, τὸ πάθος πάντων τῶν λοιπῶν μέχρι τῆς πράξεως ἐξικνεῖται καὶ εἶτα, ὡς τὰ πολλά, κατασβέννεται. Τὸ πάθος ὅμως τοῦ φθόνου «οὐ πρότερον αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἀνήσῃ, μέχρις ἂν εἰς ἐσχάτην αὐτὴν ἀποσίαν ἀγάγῃ. Ὁ δὲ βάσκανος οὐδέποτε ἂν γένοιτο φίλος». Πάσας τὰς ἀρετὰς τοῦ βασκάνου ἐπισκιάζει καὶ ἀμαυρῶνει τὸ μέγα τοῦτο τοῦ φθόνου σκότος. Οὐδεμία τούτων δύναται νὰ ὠφελήσῃ αὐτόν. Οὐδὲν ἄρα, συμπεραίνει ὁ Χρυσόστομος, τοῦ βασκάνου εἶναι ἐλεινότερον, οὐδὲν μεμπτότερον, οὐδὲν ἀθλιώτερον, διότι ἀντὶ νὰ συγκαίρῃ τῷ εὐδοκίμουνι ἐπὶ ταῖς εὐδοκίμησεσιν αὐτοῦ, προτιμᾷ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀθυμίαν διὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλησίον, ὃ δὲ πάντων δυστυχέστερον τοῦτον ποιεῖ, εἶναι τὸ ὅτι ἐπισπᾶται μετὰ τῆς λύπης καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν καὶ τιμωρίαν ἀφόρητον δι' ἑαυτὸν παρασκευάζει.

Η. ΚΟΡΟΝΤΖΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερο- μηνία	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Απόστ. Κυριακῶν	Ἑορθὴ	Ἦχοι
4	Κυρ. Β' Ματθαίου	Κυριακὴ Β'	Β'	α'
11	» Γ'	Ἁγίας Εὐφημίας	Γ'	β'
18	» Ἀγ. Πατέρων	Ἁγίων Πατέρων	Δ'	γ'
25	» Ε' Ματθαίου	Ἁγίας Ἀννης	Ε'	δ'

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Χθὲς Πέμπτην συνῆλθεν ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, καταναλωθεῖσαν εἰς τὴν συζητήσιν προτάσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου περὶ συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ, ἀποφασισθέντος ὅπως ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος προπαρασκευάσῃ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10ῃ Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος ὠρίσθη ὡς τόπος ἐκτίσεως τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς τοῦ Ἱερομ. Λαμμανοῦ Γεωργιάδου ἡ μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἄνω Χρέμας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνοβρίας.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως συνεχωνεύθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βλασίας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, εἰς τὴν τῶν Ταξιαρχῶν.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δ.ὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 263 ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ἐπισταγμολογικὸν Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν ἐζήτησεν ὅπως διατάξῃ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐνδύματος τοῦ κληρικοῦ, ὅπερ φέρει, ὃ ἐκ Κερκύρας ἔλκων τὴν καταγωγὴν Χρυσόστομος Χατζῆ Χριστοῦ ἢ Χαροφύλαξ, ὅστις συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔκτου τμήματος τῆς Ἀσφαλείας δι' ἀπάτην καὶ δι' ἄλλας ἀξιοποίνους πράξεις κρατεῖται εἰς τὰς φυλακὰς Π. Στρατῶνος. Εἰς παρόμοιον διάβημα προέβη καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ὡς ἀνεγράφημεν ἐν προηγούμενῳ φύλλῳ.

—Ὡς μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου διὰ τὸ β'. ἐξίμηνον τοῦ 1926 προσεκλήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δημητριάδος κ. Γερμανὸς καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος. Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δανιὴλ καὶ Θήρας Ἀγαθάγγελος ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θὰ προσέλθωσιν ὡς μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἕνεκα λόγων ὑγείας.

—Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀειμνήστου Βασιλίσσης Ὀλγας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν.

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρῃ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρηκολούθησε τὰς ἐξετάσεις τῶν ὀρφανῶν τροφίμων κορασιῶν τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ μ. μ. ὁ Μακ. Ἀρχιεπί-

σκοπος και οι Σεβασμώτατοι Μητροπολίται Σπάρτης κ. Γερμανός και Κυθήρων κ. Δωρόθεος συνδιδασκέθησαν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ μετὰ τοῦ κ. Ἀθ. Εὐταξίου περὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς διὰ τῆς Ἰστιάδας διελεύσεως τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος ὠμίλησεν πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἀνάγκων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, παραστήσας τὴν οἰκτρὰν τοῦτου κατάστασιν. Ὁ κ. Πρόεδρος ἐπεσκέθη ὅτι θὰ μεριμνήσῃ συντόμως περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Τῇ ἐβδομαδί ταύτῃ ἐνώπιον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, μέλους τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου, ἐγένοντο ἐν Βουλιαγμένῃ αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις καὶ ἐπιδείξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Ὁρφανοτροφείου. Αἱ ἐξετάσεις ἀπέδειξαν, ὅτι, χάρις εἰς τὴν εὐσυνείδητον ἐργασίαν τοῦ προσωπικοῦ, ἐν τῷ Ἰδρύματι συντελεῖται λίαν σημαντικὴ πρόοδος, ἐφ' ἣ καὶ θεορὰ ἐξεφράσθησαν συγχαρητήρια τῷ τε Διευθυντῇ τοῦ Ὁρφανοτροφείου πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Ἀκακίῳ, καὶ τοῖς καθηγηταῖς καὶ διδασκάλοις κ. κ. Ζαγανιάρῃ καὶ Παπαευθυμίου, μετὰ ζήλου ἐκτελοῦσι τὸ ἔργον αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τῆς Ἐκκλησίας.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὴν Μεγάλῃν αἴθυσαν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς παρισταμένων τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, μελῶν τινῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου καὶ ἐπιλέκτου ἀκροατηρίου, ἐτελέσθη ἡ σεμνὴ ἐορτὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους αὐτῆς. Ἐν ἀρχῇ ψαλέντων ἐκ κλησιαστικῶν τινῶν ᾠμάτων ὠμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Παν. Ἀρχ. κ. Εὐάγ. Ἀντωνιάδης ποιήσας τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ διηγεύσαντος σχολικοῦ ἔτους. Λαβὼν δὲ ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἀπορριφθέντες καὶ οἱ μετεξεταστέοι μαθηταὶ εἶναι τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν δύο πρώτων τῆς Σχολῆς τάξεων, ἐτόνισεν ὅτι τοῦτο προέρχεται ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι οὗτοι ἔρχονται ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ἀδύνατοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἰς τὰς τάξεις ταύτας ἦσαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν ἑξωτερικοί, οἵτινες καὶ οἱ ἀμελέστεροι ἦσαν καὶ οἱ ὀλιγώτερον ἐπηρεασμένοι ἐκ τοῦ Ριζαρείου πνεύματος, ὡς ἐκ τούτου δὲ συνέστησεν, ὅτι θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον νὰ κατηγορεῖτο ὁ θεσμὸς τῶν ἑξωτερικῶν μαθητῶν. Τελευτῶν ἐξῆρε τὰς προόδους τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἰδίως δὲ τῆς τελευταίας, ἣτις ἦτο πρότυπον

ἐπιμελείας καὶ φιλεργείας καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς ὁποίας ἀπηύθυνε τελευταῖον λίαν συγκινητικούς λόγους προπέμπων αὐτοὺς ἐκ τῆς Σχολῆς εἰς τὴν κοινωνίαν ἐτοιμοὺς πλέον ἐργάτας αὐτῆς. Μετὰ τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν διὰ συγκινητικοῦ λογιδρίου εἰς τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς, εἴτα δὲ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μακαριωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπομνήσας εἰς τοὺς ἐξερχομένους τὸ κυριώτατον καθήκον, ὅπερ ἔχουσιν ἀναλάβει ἀπέναντι τῆς Σχολῆς, καὶ τονίσας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετ' ἀνυπομονήσεως ἀναμένει τὴν προσέλευσιν τῶν οὕτω μεμφομένων εἰς τὸν Κλήρον, ὅστις τόσῃν ἔχει σπάνιν μεμφομένων κληρικῶν. Ἐν τέλει ψαλέντος τοῦ ὕμνου τῶν Ριζαρειῶν καὶ ἀπονεμηθέντων τῶν πτυχίων διὰ χειρὸς τοῦ Μακαριωτάτου ἔληξεν ἡ σεμνὴ αὕτη ἐορτὴ. Ἐκ τῆς λογοδοσίας τοῦ Διευθυντοῦ παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολούθους πληροφορίας: Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνήρχετο εἰς 96. Εἰς τὰς ἐξετάσεις προσήλθον 90, τῶν λοιπῶν 6 μὴ λαβόντων μέρος λόγῳ ἀσθενείας. Ἐκ τούτων προήχθησαν 71, ἀπερριφθησαν 4 καὶ παραπέμφθησαν εἰς τὴν κατὰ Σεπτέμβριον ἐξέτασιν 15. Ἐκ τῶν 22 τελειοφοίτων προσήλθον εἰς τὰς ἐξετάσεις 20, ἐξ αὐτῶν δὲ οἱ μὲν 4 (Μυζάλης, Παπᾶς, Σταύρου καὶ Χατζηνικολάου) ἀπελύθησαν διὰ τοῦ βαθμοῦ ἄριστα, πάντες δὲ οἱ ὑπόλοιποι διὰ τοῦ βαθμοῦ λίαν καλῶς. Οἱ 88 ἐκ τῶν μαθητῶν ἦσαν ἑσωτερικοί, ἐξ αὐτῶν δὲ οἱ 56 ὑπότροφοι διαφόρων κληροδοτημάτων καὶ οἱ 32 ἰδiosisνήρητοι, οἱ 11 δὲ ἑξωτερικοί. Ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν μαθητῶν ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸ ἔτος λίαν εὐχάριστος μὴ σημειωθειῶν σοβαρῶν ἀσθενειῶν. Ἡ ψυχαγωγία τῶν μαθητῶν μετὰ ἄλλων ἐγένετο καὶ διὰ τῶν ἑπαξ τῆς ἐβδομάδος διδομένων ὑπὸ τῆς Χ. Α. Ν. μορφωτικῶν κινηματογραφικῶν παραστάσεων καὶ διὰ τοῦ προβολέως φωτεινῶν εἰκόνων, ὅν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἡ Σχολὴ ἀπέκτησε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀλβανίας ἐπῆλθε συμφωνία μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως Σεβ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου καὶ τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ρύθμισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος τῆς Ἀλβανίας. Κατὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην ἀναγνωρίζεται μὲν τὸ αὐτοδιοίκητον τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὁ πνευματικὸς αὐτῆς ἀρχηγός, ὢν μητροπολίτης Τυράνων καὶ ἐν τῇ ἀλβανικῇ πρωτεύουσῃ ἐδρεύων, θὰ ὀνομάζεται συγχρόνως καὶ Ἐξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ἐκκλησία Ἀλβανίας θὰ

ἔχη μίαν μητρόπολιν (Τυράνων) καὶ τέσσαρας ἐπισκοπὰς, ὧν ἔδραι θὰ εἶνε τὸ Βεράτιον, τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Κορυτσᾶ καὶ ἡ Αὐλών. Εἰς πάσας τὰς ἐπισκοπὰς ταύτας θὰ τοποθετηθῶσιν Ἕλληνες Ἱεράρχαι, ἀποκλειομένων τῶν αὐτοχειροτονήτων Ἀλβανῶν Ἐπισκόπων. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ ἀκούηται καὶ ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, θὰ διδάσκειται δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἀλβανίας.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σερβίας, ἡ σερβικὴ ἐφημερὶς «Πολίτικα» τοῦ Βελιγραδίου σχολιάζει πικροχόλως τὴν συμφωνίαν ταύτην μεταξὺ Οἴκουμ. Πατριαρχείου καὶ Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Βουκουρεστίου ἡ Ῥουμανικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν εἰς μὲν τὴν Α. Θ. Μ. τὸν Οἴκουμηνικὸν Πατριάρχην κ. Βασίλειον τὸ παράσημον τοῦ Μεγαλοσταύρου, εἰς δὲ τοὺς σεβ. Συνοδικοὺς τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τὸ τοῦ Ταξιάρχου.

— Ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἀλβανίας ὁ σεβ. μητροπ. Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐνθουσιωδεδεσάτη παρεσκευάσθη ὑποδοχὴ τοῦ νέου Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ μέρους σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος. Κατὰ τὴν ἐν τῷ λιμένι Πόρτ Σαῖδ προσάραξιν τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσεκέφθη καὶ προσεφώνησεν ἐπιτροπή, ἧς ἡγεῖτο ὁ σεβ. μητροπ. Πηλουσίου κ. Πολύευκτος. Ἐν δὲ τῷ λιμένι Ἀλεξανδρείας πρωτοφανῆς ὑπῆρξεν ὁ συναγεροδὸς ἐπισήμων τε καὶ μὴ. Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου προσεφώνησε τὸν Πατριάρχην ὁ σεβ. μητροπ. Τριπόλεως κ. Θεοφάνης, πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος. Ἡ συνοδεία κατηυθύνθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἔνθα τὴν Α. Θ. Π. προσεφώνησαν οἱ μητροπολίται Πτολεμαίδος Παρθένιος, Νουβίας Νικόλαος, Πηλουσίου Πολύευκτος καὶ Πάφου Ἰάκωβος ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου. Τὴν ποιμαντικὴν ράβδον ἐνεχείρισεν αὐτῇ ὁ πρῶτος τῇ τάξει σεβ. Τριπόλεως. Ἐκ προσώπου τοῦ κλήρου προσεφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος, μεθ' ὃ ἠκολούθησεν ὁ πατριαρχικὸς ἐνθρονιστήριος λόγος. Εἶτα οἱ πάντες μετέβησαν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σάββα, ἐν ᾧ ἀνεπέμφθη ἡ προσήκουσα δέησις, μεθ' ἧν ὁ Πατριάρχης ἐδέξατο τὰ συγχαρητήρια ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Αὐθημερόν ὁ Πατριάρχης ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν, δι' ἧς ἀμνηστεύει μὲν συγχωρῶν τὰ κατὰ τὰς ἐκλογὰς πραχθέντα κανονικὰ παραπτώματα κλήρου τε καὶ λαοῦ, καλεῖ δὲ ἅπαντας νὰ ἀφήσωσι καὶ αὐτοὶ τοῖς ὀφειλέταις τὰ ὀφειλήματα αὐτῶν, καὶ δηλοῖ ὅτι ἀπόφασιν ἔχει νὰ προσενεχθῇ πρὸς πάντας ἀνεξαιρέτως ἐν

πνεύματι ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης ὡς κοινὸς πάντων πατήρ, ὅτι δέ, ὡς οἱ τηρηταὶ τοῦ καθήκοντός των κληρικοὶ θὰ εὐρωσιν αὐτὸν πρόθυμον ἐπαινέτην καὶ στεφανωτὴν τῆς ἀρετῆς των, οὕτω καὶ οἱ ἀδιόρθωτοι μένοντες θὰ τιμωρηθῶσιν αὐστηρῶς. Οἱ ὀρθόδοξοι Σύροι ἀπέσχον τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς. Ὁ Πατριάρχης, μόλις ἐγκαθιδρυθεὶς ἐκ τοῖς Πατριαρχείοις, διέταξε ν' ἀναρτηθῇ ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῶν ἡ εἰκὼν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Πάφου κ. Ἰακώβῳ ἀνετέθη ὄπως προσαγορεύσῃ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου τὴν Α. Θ. Π. τὸν νέον Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου, ἐδόθη δ' αὐτῷ καὶ εἰδικὸν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. συνοδικὸν γράμμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

— Τῇ πρωίᾳ τῆς Κυριακῆς 6 Ἰουνίου ἐγένετο ἡ ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐορτὴ τοῦ Παγκυρίου Ἱεροδιδασκαλείου. Κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Γ. Ματσάκη, ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 120 μαθηταί, ἐξ ὧν 71 ἐσωτερικοὶ καὶ 49 ἐξωτερικοὶ. Τῶν μαθητῶν τούτων 4 μὲν ὑπῆρξαν Σύριοι ἀραβόφωνοι, 6 δὲ Ἱεροσολυμίται. Πολλοὺς ἀπόρους μαθητὰς ἐδέχθη δωρεὰν καὶ εἰς ἄλλους ἠλάττωσε τὰ δίδακτρα. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐδίδαξαν 12 Καθηγηταὶ κατὰ πρόγραμμα ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς ἐνταῦθα Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Πτυχιὸν ἱεροδιδασκάλου, δόντες τὸν κεκανονισμένον ὄρκον, ἔλαβον 14 ἀπόφοιτοι τῆς τελευταίας τάξεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἡμετέρας ἐκ Μόσχας πληροφορίας, ἐν τοῖς κύκλοις τῆς «πατριαρχικῆς» ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας μητροπολίτης Κιέβου ἀναγνωρίζεται οὐχὶ ὁ ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας τὰς διατριβάς ποιούμενος σεβ. μητροπολίτης Ἀντώνιος, ὁ καὶ πρόεδρος τοῦ Κολλεγίου τῶν ἐν ὑπερορίᾳ ρώσων ἀρχιερέων, ἀλλ' ὁ σεβ. μητροπολίτης Μιχαήλ, ἐκ τῶν περὶ τὸν αἰμνηστον πατριάρχην Τύχωνα ἀρχιερέων. Τοῦ μητροπολίτου, δῆλον ὅτι, Ἀντωνίου παραιτηθέντος τῆς μητροπόλεως Κιέβου, ὁ Πατριάρχης Τύχων εἶχεν ἐκλέξει Ἐξαρχον πάσης Οὐκρανίας καὶ Κιέβου τὸν μητροπολίτην Μιχαήλ κατὰ τὸ ἔτος 1921, ἔκτοτε δὲ κανονικὸς μητροπολίτης Κιέβου καὶ Ἐξαρχος Οὐκρανίας θεωρεῖται, ἀναγνωρίζεται καὶ μνημονεύεται ἐν τῇ πατριαρχικῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ σεβ. Μιχαήλ, τοῦ σεβ. Ἀντωνίου μὴ ἀναγνωριζομένου ὡς κανονικοῦ μητροπολίτου Κιέβου καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Κιέβῳ. Ἡ ὀριστικὴ δ' ἐκλογή τοῦ σεβ. Μιχαήλ γενήσεται καὶ ἐπισημῶς κατ' αὐτὰς ἐν Κιέβῳ.

—“Εν τινι περιοδικῇ τῆς Μόσχας ἀνέγγωμεν, ὅτι ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης διεβίβασε πρόσκλησιν πρὸς συμμετοχὴν ἐν τῇ σκοπομένῃ νὰ συγκροτηθῇ Οἶκουμ. Συνόδῳ πρὸς μόνην τὴν «Συνοδικήν» ἢ «ἀνακαινιστικὴν» Ἐκκλησίαν. Τὸ πρᾶγμα εἶχε διαδοθῆ εὐρύτατα καὶ ὑπ’ αὐτῶν τῶν «συνοδικῶν» κύκλων, ἐσχολιάσθη δὲ ὑφ’ ἀπασῶν τῶν μερῶν παντοιοτρόπως. Εἶνε περιττὸν καὶ νὰ διαψευσθῇ ἡ εἶδῃς αὕτη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ κηδεία τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου Δραγομιρ Δημητρέσκου ἐγένετο ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ τελεταρχοῦντος μὲν τοῦ μητροπ. Οὐγγροβλαχίας σεβ. Ἀθανασίου Μαυρονέσκου, παρόντων δὲ καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἐπισήμων, ἐξ ὧν προσεφώνησαν τὸν νεκρὸν καὶ ἐξύμνησαν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ὁ τελεταρχῶν μητροπολίτης, ὁ πρῦτανις τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας πανοσ. ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης ἐκ προσώπου τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου οὗ ὁ ἀείμνητος Δημητρέσκου ἦν Μέγας Νομοφύλαξ, καὶ ἄλλοι. Ὁ πρ. Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς προσφωνῶν τὸν νεκρὸν ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀείμνητος Δημητρέσκου τὴν ἐκ 17 ἑκατομ. ρουμανικῶν λέει περιουσίαν αὐτοῦ διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ἐν σελ. VI τοῦ Προλόγου τῆς Νεοελληνικῆς Πολιτικῆς Ἱστορίας τοῦ I. Κορδάτου ἀναγράφεται ὅτι «ὁ κ. Κουτρέλης μὲ τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔβγαλε μιὰ φυλλάδα (Νέος Ἐθνοφύλαξ 23 Νοεμβρίου 1924)... Τὴν ἴδια φυλλάδα τὴν ἀνατύπωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν σὲ βιβλιαράκι καὶ μὲ ἔξοδά της μοιράσθηκε καὶ στὸ τελευταῖο χωριό». Οἱ τοιοῦτοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ I. Κορδάτου κατηγορηματικῶς διαψεύδονται ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς ἀνυπόστατοι καὶ οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔχοντες.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ φύλλα τῆς «Ἐκκλησίας» τῶν μηνῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου θὰ ἐκδοθῶσι κατὰ δεκαπενθήμερον διπλά.

ΒΙΒΛΙΑ

«Ἡ Κοινωνία τῶν ἐθνῶν ὡς μηχανισμὸς πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀληθὴς κινητήριος αὐτοῦ δύναμις». Διάλεξις γενομένη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ὑπὸ τοῦ Rt. Hon. Sir Willoughby Dickinson. K. B. E. Κατὰ μετάφρασιν Δ. Μ. Καλαποθάκη. Ἀθῆναι 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμπίτης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι’ ἕξαετῆ ἐνοικίασιν ἅπαντα τὰ κτήματα τῆς Μονῆς, ἢτοι τὰ προστεθέντα ἀκυρωθέντα καὶ ἀποσυρθέντα, συμφώνως τοῖς δροῖς συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων καὶ ἀρχικῆς διακηρύξεως ὡς πρώτην προσφορὰν ὀρίζομεν, ἐπὶ τῶν προστεθέντων τὰς προσθήκας, ἐπὶ τῶν ἀκυρωθέντων τὰς τελευταίας καὶ ἐπὶ τῶν ἀποσυρθέντων τὰς ἀρχικὰς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 27ην Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φάριδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἰ. Μ. Ζερμπίτης τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1926.

Ὁ Μητροπολίτης Φωκίδος διακηρύττει ὅτι τὴν 4ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας, ἐν τοῖς ἐν Ἀμφίσσῃ γραφεῖσι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος παρ’ οἷς εὕρηται πάντα τὰ σχετικὰ, ὧν οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν καθ’ ἐκάστην ἀπὸ τῆς ὥρας 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας ἐνεργηθήσεται ἡ διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 43942 π. ἔ. διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν κ. λ. π. διαταχθεῖσα μειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἀνάδειξιν ἐργολάβου διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ἐν Τοπλίᾳ Ἱεροῦ ναοῦ «Ἁγίου Χαράλαμπος» προϋπολογισθεῖσα εἰς δραχμὰς 13.000 κατὰ τὰ περὶ δημοσίων ἔργων κεκανονισμένα. Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ Μαΐου 1926.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σηλαίου διακηρύττει ὅτι 1) Ἐκτίθενται εἰς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας 1. εἰς βοῦς παλαιὸς 2) μιὰ ἀγέλας ἐπίσης παλαιὰ καὶ 3) 40 ὄκ. ἔρια προβάτων. 2) Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ χωρίῳ Σηλαίῳ ἔξωθι τοῦ παντοπωλείου Ἰωάν. Βλαχάβα τῇ 27ῃ Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῶν εἰρηνοδίκου Τάσσεως 3) Οἱ δροὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἐδρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖσι τῆς Μονῆς ἐνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σηλαίου τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡλίου τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ διακηρύττει ὅτι, συνεπεία τῆς ὑπ’ ἀριθ. 747-10316 ἔ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σου Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τοῦ παρὰ τὴν θέσιν Ἁγίου Γεώργιου τῆς Περιφέρειᾶς Σκιάθου κειμένου ἀγροῦ τῆς Μονῆς ἐκτάσεως δύο [2] στρεμμάτων τὴν 27ην Ἰουνίου ἔ. ἔ. καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῶν Εἰρηνοδίκου Σκιάθου εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τῆς κομποπόλεως Σκιάθου ὑπὸ τοὺς δροὺς τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ἢν πάντες οἱ βουλούμενοι νὰ λάβωσιν γνῶσιν, δύνανται, προσερχόμενοι καθ’ ἐκάστην εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μονῆς ἢ τῆς Κοινοτήτος. Ἐν Σκιάθῳ τῇ 10 Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμίνι Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης, διακηρύττει ὅτι: Τὴν 11 Ἰουλίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Μεγάρῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεγάρων Ἰω. Μιραγχοπούλου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ ὑπὸ τοὺς παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ τούτῳ κατατιθεμένους ὄρους: 1) ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος καθαρισμοῦ ἐκτάσεως 40 στρεμμάτων ἐκ τοῦ ἐν τῇ θέσει Λευτέρῃ τῆς Κακηβίγλας (Σαλαμίνας) κτήματος τῆς Μονῆς Φανερωμένης ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἀχρήστον χαμοκλάδων καὶ θάμνων 2) ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τῆς κατασκευῆς καὶ λειτουργίας μιᾶς ἀσβεστοκαμίνου ἐν τῇ θέσει Σκαλάκι Περάματος τοῦ Δήμου Μεγάρων καὶ 3) ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος καθαρισμοῦ τοῦ πρὸς δυσμὰς τοῦ κτηρίου τῆς Μονῆς Φανερωμένης δάσους τῆς Μονῆς ἐν Σαλαμίνι καὶ ἡ κατασκευὴ ἀσβεστοκαμίνου. Ἐν Ἰ. Μ. Φανερωμένης τῇ 12 Ἰουνίου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38 Ἀθῆναι